1 Timotei - Comentarii Jean Koechlin

Cu Timotei am făcut cunoştinţă în Fapte 16. Legăturile lui Pavel cu „adevăratul“ său „copil în credinţă“ erau foarte strânse. Cu toate acestea, el îi scrie în calitate de apostol, pentru a sublinia autoritatea pe care i-o conferea. Acest tânăr ucenic avea o misiune dificilă: de a porunci fiecăruia cum trebuia să se poarte în adunare (cap. 3.15). Îi fusese încredinţată o misiune al cărei sfârşit (ţel) era dragostea. După cum tribunalele nu sunt pentru oamenii cinstiţi, tot aşa legea nu îi mai priveşte pe cei care sunt îndreptăţiţi (v. 9). Acestora li se potriveşte de acum dragostea, al cărei izvor este în Dumnezeu. Prin Duhul, ea este vărsată în inima noastră (Romani 5.5). Pentru a nu rămâne însă în noi ca o apă stătătoare, ci pentru a ne «străbate» şi a ţâşni spre folosul altora, nicio «conductă» nu trebuie să fie înfundată. Dragostea vine dintr-o inimă curată: debarasată de orice idol; dintr-o conştiinţă bună: care n-are nimic să-şi reproşeze (Fapte 24.16); dintr-o credinţă neprefăcută: fără nicio formă de ipocrizie (2 Timotei 1.5). Dacă aceste condiţii nu sunt îndeplinite, creştinismul nostru nu va fi altceva decât trăncăneală fără rost („vorbire deşartă“, v. 6). Ce puternic contrast între legea care-l blestemă pe păcătos şi harul care-l transportă în gloria şi fericirea lui Dumnezeu!

Dacă cineva putea face o comparaţie între robia legii şi evanghelia harului, acesta era fariseul Saul din Tars, devenit apostolul Pavel. Fidelitatea lui faţă de lege nu-l împiedicase cu nimic să ajungă cel dintâi dintre păcătoşi. Nu-L prigonise el chiar pe Isus, în timp ce îi persecuta cu înverşunare pe ai Săi? Fără falsă smerenie, el se declara mai rău decât toţi păcătoşii enumeraţi în versetele 9 şi 10. Dar tocmai pe aceşti vinovaţi, şi nu pe cei drepţi, a venit Hristos Isus să-i mântuiască (Matei 9.13). Şi, pentru că a putut fi mântuit chiar cel dintâi dintre păcătoşi, nimeni nu-şi poate spune că este prea păcătos pentru a putea beneficia de har. „Mi s-a arătat îndurare“, strigă apostolul în două rânduri (v. 13, 16). El măsoară grandoarea acestei îndurări în raport cu grozăvia propriei mizerii şi imediat adorarea se înalţă din inima lui (v. 17). Dacă adesea ne bucurăm atât de puţin de har, aceasta este poate pentru că nu a fost suficient de profundă convingerea noastră de păcat. „Cel căruia i se iartă puţin“ – sau mai puţin decât gândeşte – „iubeşte puţin“ (Luca 7.47). Prietene încă indiferent, răbdarea Domnului s-a manifestat şi înspre tine, până acum. Nu-L mai lăsa să aştepte! Mâine s-ar putea să fie prea târziu.

Apostolul, înainte de toate „acestea“ pe care urma să i le spună lui Timotei (cap. 3.14; 4.6,11…), numeşte rugăciunea, sub diversele ei forme. De aici începe orice slujire creştină. Voia lui Dumnezeu de a mântui, lucrarea lui Hristos şi rugăciunea noastră îi îmbrăţişează pe toţi oamenii. Datoria noastră este să ne rugăm pentru toţi, fără limite, pentru că Dumnezeu doreşte ca toţi să fie mântuiţi şi pentru că Hristosul Isus S-a dat ca răscumpărare pentru toţi. Dacă nu toţi sunt mântuiţi, aceasta nu ţine deci de Dumnezeu, nici de Hristos, ci de duritatea inimii omului. Şi este privilegiul nostru de a ne ruga pentru mulţimile care nu pot s-o experimenteze.Depinde de „cei care sunt în poziţii înalte“ ca noi să putem duce o viaţă paşnică şi liniştită. De aceea, să-I cerem lui Dumnezeu să ne-o asigure prin intermediul lor, nu pentru a ne-o irosi spre satisfacerea poftelor noastre, ci pentru a fi mai liberi să ne ocupăm de salvarea celor păcătoşi (Ezra 6.10).Fraţii, inclusiv cei mai tineri, sunt chemaţi să se roage în orice loc, în mod public în adunare. Surorile, dimpotrivă, să rămână acolo în tăcere; prin atitudinea şi prin ţinuta lor modestă însă, ele pot da o mărturie mai puternică decât prin cuvinte. Consecinţele căderii se menţin pentru femei (Geneza 3.16), dar credinţa, dragostea, sfinţenia şi modestia sunt, chiar pentru pământ, garanţii ale eliberării şi ale binecuvântării.

Aspirarea la slujba de supraveghere (gr. „episkopos“) trebuie privită ca o dovadă de ataşament faţă de adunare. Pentru a exercita funcţiile de supraveghetor (sau de bătrân) şi de slujitor (diacon), nu se pune problema de studii, nici de examen, ci de condiţii morale. Acestea sunt privite sub două aspecte: 1. o bună mărturie în adunare şi în afară; 2. o experienţă dobândită în viaţa creştină. În orice casă există o regulă de comportament, o disciplină colectivă, căreia fiecare i se supune. Aşa este şi în casa Dumnezeului celui viu: adunarea (1 Corinteni 14.40). Nu suntem nicidecum liberi să ne comportăm acolo după bunul nostru plac. Adunarea este stâlpul pe care este înscris Numele lui Hristos, Adevărul, pentru a-L face cunoscut întregii lumi. Mare este taina evlaviei, pentru că mare este Acela pe care se întemeiază relaţiile noastre cu Dumnezeu. Venirea lui Isus ca Om pe pământ, dreptatea perfectă a umblării Sale în puterea Duhului Sfânt şi sub privirea îngerilor, Numele Său predicat şi crezut aici, jos, şi înălţarea Lui în glorie constituie elementele inseparabile ale tainei de nepătruns încredinţate adunării. Aceasta este responsabilă înaintea Domnului de a „susţine“ şi de a păzi tot Adevărul (v. 15b: „Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp şi temelie a adevărului“).

Marea taină a evlaviei a fost dispreţuită de mulţi. Unii au eliminat ceea ce îi deranja; alţii au adăugat practici legaliste sau superstiţii. „Un bun slujitor“ se hrăneşte cu „învăţătura sănătoasă“ (v. 6; vezi cap. 1.10b şi 6.3). Atunci va fi în măsură să-i înveţe pe alţii (v. 11, 13). Evlavia este o virtute în care ne exersăm – în greacă „gimnazo“, de unde vine cuvântul gimnastică. Ne antrenăm în aceasta. Exerciţiul fizic, sportul, este util pentru sănătatea trupului nostru – însă nu mare lucru în comparaţie cu progresul sufletului, pe care îl aduce practicarea zilnică a evlaviei. Să remarcăm că trebuie să ne exersăm în aceasta individual; nimeni nu poate trăi evlavia altuia. Numai în aceste condiţii, tânărul Timotei va putea fi un „antrenor“ pentru alţii (Tit 2.7): un model în cuvânt, confirmat prin purtare, care este inspirată prin dragoste, care, la rândul ei, este luminată de credinţă, iar aceasta, în sfârşit, este păstrată prin curăţie (v. 12). Dar cum se exersează evlavia? Fiind ocupaţi cu lucrurile divine şi dedicaţi lor în totul. Slăbiciunea mărturiei noastre provine adesea din faptul că ne împărţim în prea multe direcţii. Să fim campionii unei singure cauze, cea a lui Hristos (2 Corinteni 8.5). Vom face astfel progrese evidente pentru toţi (v. 15).

În relaţiile cu alţi creştini, acestea sunt legăturile, de familie, care trebuie să ne servească drept model: „ca pe un tată, … ca pe fraţi, … ca pe mame, … ca pe surori“ (v. 1, 2). Să nu pierdem niciodată din vedere faptul că noi formăm o singură familie, familia lui Dumnezeu.Fiecare este invitat să-şi arate evlavia, însă în primul rând în propria casă (v. 4). Fariseii predicau invers. Tot făcând paradă de pietate, ei anulau porunca lui Dumnezeu, abătându-i pe copii de la îndatoririle lor cele mai legitime faţă de părinţi (Marcu 7.12,13).Un singur verset, versetul 10, rezumă o viaţă întreagă de slujire pentru Domnul. De ar putea fiecare creştin să nu dorească nimic diferit de aceasta!Aceste paisprezece versete (v. 3-16) consacrate văduvelor ne amintesc că Dumnezeu veghează asupra lor într-un mod cu totul special (Psalmul 68.5). Evanghelia după Luca menţionează patru dintre ele: pe Ana, a cărei activitate de rugăciune noapte şi zi este ilustrată în versetul 5 (Luca 2.36-38); pe văduva din Nain, căreia Isus i-a redat fiul (Luca 7.12…); pe cea care în parabola din Luca 18 cerea dreptate; de asemeni, pe văduva cea săracă, care sub ochii Domnului – şi spre bucuria Lui – dă pentru vistieria Templului tot ce avea pentru a trăi (Luca 21). O credinţă în totalitate în El, iată ce-I place lui Dumnezeu mai presus de orice (Evrei 11.6)!

Pavel continuă să-i expună lui Timotei „cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu“ (cap. 3.15). Este o chestiune de o importanţă capitală aceasta şi de ea sunt interesaţi: Dumnezeu Însuşi – este Casa Sa; Hristos Isus; de asemenea, îngerii aleşi, chemaţi să privească înţelepciunea lui Dumnezeu în adunare (v. 21; Efeseni 3.10)! Iar această înţelepciune „atât de felurită“ trebuie să apară şi în detaliile variate

ale vieţii de adunare: în manifestarea exterioară a respectului turmei faţă de bătrânii ei, în comportamentul slujitorului lui Dumnezeu pentru reglementarea cazurilor dificile, în instrucţiunile date robilor… (cap. 6.1,2). Câte dezordini apar atunci când nu ne mai supunem cuvintelor sfinte, care sunt nu ale lui Pavel sau ale lui Timotei, ci ale Domnului nostru Isus Hristos (v. 3; 1 Tesaloniceni 4.2,8)!Evlavia însoţită de mulţumire este în ea însăşi un câştig, un mare câştig la îndemâna tuturor (vezi cap. 4.8). Civilizaţia noastră se bazează pe crearea şi pe satisfacerea nevoilor întotdeauna noi. Cu toate acestea, inima lacomă a omului rămâne nesătulă (comp. v. 9, 10 cu Psalmul 49.16-20). Să-I mulţumim Domnului că ne asigură necesarul (v. 8). Vom fi întotdeauna satisfăcuţi cu ceea ce ne dă, dacă El Însuşi, Dăruitorul (care este măreţul Obiect al evlaviei), ne satisface deplin inima.

„Dar tu…!“. Omul lui Dumnezeu – şi fiecare copil al lui Dumnezeu – trebuie fără-ncetare aici, pe pământ, să meargă împotriva curentului. El fuge de ceea ce lumea iubeşte şi caută: banii şi lucrurile care se pot obţine cu bani (v. 10). El urmăreşte ceea ce-I place Domnului: dreptate, evlavie, credinţă, dragoste, răbdare, blândeţe (v. 11). El aşteaptă arătarea Domnului, acest timp când totul va fi manifestat (v. 14).Apostolul nu-i confundă pe cei care sunt bogaţi (v. 17) cu „cei ce vor să fie bogaţi“ (v. 9). Proiectează însă asupra bunurilor din „veacul de acum“ lumina eternităţii. Obiectul încrederii noastre nu Îl constituie darurile, ci Acela care ni le dă (v. 17b); adevăratul câştig este evlavia; adevăratele bogăţii, faptele bune (v. 18); adevărata comoară, o temelie bună pentru viitor (v. 19). În adevăr, să ştim şi noi să distingem şi să apucăm „adevărata viaţă“!„Fugi…“, „urmăreşte…“, „luptă-te…“, „apucă…“ – sunt verbe pe care le-am întâlnit în lectura noastră (v. 11, 12). Versetul 20 face să se audă un ultim imperativ, deosebit de solemn: „O, Timotei, păzeşte ce ţi s-a încredinţat“ (vezi şi v. 14 şi 2 Timotei 1.14)! Astfel este îndemnul final, în care îi invităm pe fiecare dintre tinerii noştri cititori să înlocuiască numele lui Timotei cu propriul lor nume.

clickbible.org